

Πρόεδρος: Κ. Θεοδωροπούλου, Πρόεδρος Εφετών
Εισηγητής: Θ. Τζανάκης, Εφέτης
Δικηγόροι: Α. Ανδρικόπουλος, Ε. Βαγιάννου

[...] Το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης είναι ένα κλασικό περιουσιακής φύσεως δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας που έχει την έννοια ότι, αν γίνει δημόσια εκτέλεση του έργου χωρίς την άδεια του δημιουργού ή του δικαιοδόχου του, υπάρχει προσβολή του σχετικού δικαιώματος. Οι ρίζες του δικαιώματος ανατρέχουν στους χρόνους της Γαλλικής Επανάστασης και πιο συγκεκριμένα στο γαλλικό νόμο Le Chapelier του 1791 που για πρώτη φορά -ρύθμισε θεσμικά το αποκλειστικό αυτό δικαίωμα. Η Διεθνής Σύμβαση Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων (N 100/1975 ΦΕΚ Α` 162/1.8.1975) αναγνωρίζει στο άρθρο 11 το αποκλειστικό δικαίωμα των δημιουργών να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν τη δημόσια παράσταση και εκτέλεση των έργων τους με όλα τα μέσα και τρόπους, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της δημόσιας μετάδοσης της παράστασης ή της εκτέλεσης (βλ. τη Σύμβαση Βερολίνου 1908 και την Πράξη των Βρυξελλών 1948). Το άρθρο 11 δις περιέχει χωριστή ρύθμιση για το δικαίωμα δημόσιας ανακοίνωσης με megάφωνο ή με άλλο τεχνικό μέσο (βλ. Πράξη της Ρώμης 1928 και Πράξη των Βρυξελλών 1948). Το άρθρο 11 τρις αναγνωρίζει το δικαίωμα δημόσιας απαγγελίας, καθώς και το δικαίωμα δημόσιας μετάδοσης της απαγγελίας. Ειδικές ρυθμίσεις για τα κινηματογραφικά έργα προβλέπονται στα άρθρα 14 και 14 δις της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης.

Για το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης η Διεθνής Σύμβαση Βέρνης δεν προβλέπει κανένα περιορισμό. Ισχύει μόνο η αρχή των «ελασσόνων επιφυλάξεων/περιορισμών» (minor reservations/exceptions), που επιτρέπει στα κράτη τα οποία έχουν κυρώσει τη Διεθνή Σύμβαση Βέρνης να διατηρήσουν μια κατηγορία ήσσονος σημασίας εξαιρέσεων από το σχετικό δικαίωμα, όπως η δημόσια εκτέλεση για θρησκευτικούς ή φιλανθρωπικούς σκοπούς ή δημόσια εκτέλεση σε περίπτωση επίσημων τελετών, που προβλέπεται στην εθνική νομοθεσία (άρθρο 27 N 2121/1993) (Για την αρχή των minor reservations βλ. WIPO Guide to the Berne Convention art. 11 par. 1 σελ. 65 αρ. 11.6. Records of the Stockholm Conference 1967 - Report on the Work of the Main Committee I by S. Bergstrom art 11 par. 1 αρ. 209) .. Το άρθρο 11 δις παρ. 2 αφήνει επίσης στη νομοθεσία των χωρών της Ένωσης να καθορίζουν τους όρους άσκησης σε ορισμένες περιπτώσεις (βλ. άρθρο 11 δις παρ. 1 ΔΣ Βέρνης) με την προϋπόθεση ότι δεν θίγεται το ηθικό δικαίωμα ούτε το δικαίωμα του δημιουργού να λάβει αμοιβή. Περαιτέρω, η Συμφωνία TRIPS στο άρθρο 9 παρ. 1 επιβάλλει στα μέλη του ΠΟΕ τη σαφή υποχρέωση να εφαρμόζουν τα άρθρα 1-21 της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης και κατά συνέπεια και τις ρυθμίσεις για το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης (N 2290/1995 ΦΕΚ Α` 28/9.2.1995). Ανάλογη ρύθμιση προβλέπεται και στο άρθρο 1 παρ. 4 της Συνθήκης WIPO για την Πνευματική Ιδιοκτησία, ενώ αναφορά στις διατάξεις για τη δημόσια εκτέλεση γίνεται στο άρθρο 8 που αφορά το δικαίωμα παρουσίασης στο κοινό (N 3184/2003 ΦΕΚ Α` 228/26.9.2003).

Στην Ελλάδα η δημόσια εκτέλεση αντιστοιχούσε πάντοτε σε ένα βασικό τρόπο εκμετάλλευσης του έργου, που προβλεπόταν και στο προϊσχύσαν δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας. Το άρθρο 1 του Ν ΓΥΠΓ/1909 αναγνώριζε στο συγγραφέα πρωτοτύπου θεατρικού έργου, καθώς και στο μεταφραστή και διασκευαστή, το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέψει τη δημόσια παράσταση των έργων του. Το άρθρο 1 N 2387/1920 αναγνώριζε το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης στους δημιουργούς των θεατρικών, μουσικών ή άλλων πνευματικών έργων, ενώ το άρθρο 9 παρ. 1 εδ. β N 2387/1920, όπως η παρ. 1 είχε αντικατασταθεί από το άρθρο 2 N 4301/1929, απαγόρευε ρητά τη δημόσια εκτέλεση πνευματικών έργων σε «θέατρα, κινηματογράφους, κέντρα αναψυχής, χορευτικά και διασκέδασης, εστιατόρια και

ξενοδοχεία, καφενεία ή καφωδεία». Σημειώνεται ότι η αναφορά στα ξενοδοχεία ήταν γενική χωρίς διαχωρισμό δωματίων και κοινόχρηστων χώρων. Η παράβαση των ρυθμίσεων αυτών συνιστούσε προσβολή του δικαιώματος (άρθρο 16 Ν 2387/1920, βλ. Δ. Καλλινίκου, Το δικαίωμα Δημόσιας Εκτέλεσης πνευματικών έργων σε δωμάτια ξενοδοχείων).

Ηδη, στην ισχύουσα νομοθεσία η δημόσια εκτέλεση αναγνωρίζεται ως χωριστό δικαίωμα/εξουσία από τη ραδιοηλεκτρονική μετάδοση και την παρουσίαση στο κοινό (βλ. άρθρο 3 παρ. 1 στοιχεία στ, ξ και η Ν 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 παρ. 1 Ν 3057/2002 σε εναρμόνιση με την Οδηγία 2001/29), ενώ καθορίζεται και τότε η εκτέλεση ενός έργου είναι δημόσια (άρθρο 3 παρ. 2 Ν 2121/1993). Σε περίπτωση προσβολής των δικαιωμάτων αυτών, καθώς και των άλλων εξουσιών που απαρτίζουν το περιουσιακό δικαίωμα, επιβάλλονται οι αστικές και ποινικές κυρώσεις, καθώς και τα προληπτικά δικαστικά μέτρα που προβλέπονται στο νόμο (βλ. άρθρα 64, 64Α, 65 και 66 Ν 2121/1993, όπως ισχύει).

Το άρθρο 3 του Ν 2121/1993 ορίζει στην μεν παρ. 1 ότι «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει ... ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.

Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης». Στην δε παρ. 2 του ίδιου άρθρου ότι «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους».

Με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η του Ν 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του Ν 3057/2002, μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29/ ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22 Μαΐου 2001. Στην εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής ορίζεται ότι το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει το έργο του στο κοινό θα πρέπει να θεωρηθεί ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση στο κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης και θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοηλεκτρονικής εκπομπής.

Στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) υποβλήθηκαν από το Ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, κατ' εφαρμογή του άρθρου 234 παρ. 2 της Συνθήκης, τα παρακάτω προδικαστικά ερωτήματα 1) εάν η εγκατάσταση στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου συσκευών τηλεοράσεως, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακά το τηλεοπτικό σήμα που λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό, καλυπτόμενη από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρο 3 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, 2) εάν η ερμηνεία, ότι το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικό χώρο ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεοράσεως διά των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο, αντιβαίνει στην προβλεπόμενη από την Οδηγία 2001/29/ ΕΚ προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού και 3) αν

είναι δυνατόν να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της εν λόγω προστασίας, ότι η παρουσίαση που πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεοράσεως ευρισκόμενης εκτός υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι δημόσια ως εκ του ότι πρόσβαση στο έργο έχει κοινό που εναλλάσσεται.

Στα προδικαστικά αυτά ερωτήματα το ΔΕΚ απάντησε, με την από 7.12.2006 απόφαση του (υπόθεση C-306/2005 Sociedad General de Autores Y Editores de Espana (SGAE) κατά SA), ότι, «(I) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της Οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK. 2) Ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ EK».

Επίσης το ΔΕΚ διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 47 της άνω απόφασης) ότι, καίτοι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της παρουσίαση κατά την έννοια ης Οδηγίας 2001/29/EK, εν τούτοις η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, πράξη παρουσίασης κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της άνω απόφασης) ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται σε όλη την Κοινότητα αυτοτελώς και ενιαίως, αποκρούοντας την άποψη της Αυστριακής Κυβερνήσεως ότι κάθε έννομη τάξη πρέπει να ερμηνεύει αυτοτελώς την έννοια του όρου «κοινόν», στον οποίο αυτή (η Οδηγία 2001/29/EK) παραπέμπει, χωρίς να δίδει και τον ορισμό, ενώ δέχθηκε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω απόφασης) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό.

Προς τούτο έλαβε υπόψη (σκέψη 41 της απόφασης) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (N 100/1975) και δέχθηκε ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπόψη του μόνον τους άμεσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές.

Αφότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια.

Περαιτέρω, το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω απόφασης) δέχθηκε ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως «δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την [εξασφάλιση ή] τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου [της εκπομπής εντός της] ζώνης καλύψεως της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στο πλαίσιο της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς το προστατευόμενο έργο στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της

παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο».

Επίσης, το ίδιο δικαστήριο (ΔΕΚ) ερμηνεύοντας το άρθρο 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο με το άρθρο 3 του Ν 2121/1993 και το άρθρο 8 της Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΠΙ) για το δικαίωμα του δημιουργού, η οποία έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν 3184/2003 δέχθηκε (σκέψη 50 της άνω απόφασης) ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου δεν ασκεί επιρροή και (σκέψεις 51 και 54 της άνω απόφασης) ότι το εν λόγω δικαίωμα παρουσίασης στο κοινό θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιλάμβανε και τις παρουσιάσεις οι οποίες πραγματοποιούνται σε ιδιωτικούς χώρους, απεμπλέκοντας έτσι την «εις το κοινόν παρουσίασιν» από την έννοια της κατοικίας κατά τη γνωστή στο Σύνταγμα (άρθρο 9 παρ. 1) έννοια (βλ. ΕφΑθ 3095/2009, Εφθεσ 1636/2009).

Εξάλλου, κατ' εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 234 ΣυνθΕΚ, οσάκις ο εθνικός δικαστής διαπιστώνει ότι για την επίλυση εκκρεμότητας ενώπιον του διαφοράς είναι αναγκαία η επίλυση του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάσει αν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενέστερη απόφαση του αποφανθεί επί του ίδιου νομικού ζητήματος.

Σε καταφατική περίπτωση οφείλει βασιζόμενος στην παρά του ΔΕΚ γενόμενη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου να επιλύσει απευθείας την επίδικη διαφορά και μόνον αν δεν υφίσταται τέτοια απόφαση οφείλει να απευθυνθεί στο ΔΕΚ εάν κρίνει ότι τούτο είναι αναγκαίο.

Σημειώνεται ότι η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η του Ν 2121/1993 αποτελεί μεταφορά στην ημεδαπή έννομη τάξη της συγκεκριμένης Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, δεδομένου ότι η ως άνω διάταξη της Συνθήκης ΕΚ σκοπεί στην παρεμπόδιση της δημιουργίας νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων μη συμφώνου προς τη νομολογία του ΔΕΚ και την ενοποίηση της νομολογίας στο άνω πεδίο (βλ. ΕφΑθ 7196/2007, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 3095/2009 ό.π., Εφθεσ 1636/2009 ό.π.).

Κατ' ακολουθία των παραπάνω αναφερομένων, η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία επιλύοντας το κρίσιμο ζήτημα, εάν η παρουσίαση οπτικοακουστικών έργων των μελών των εφεσίβλητων Οργανισμών από τους τηλεοπτικούς δέκτες, οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εκκαλούσας, αποτελεί ή όχι «δημόσια εκτέλεση» υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η του Ν 2121/1993, αποφάνθηκε θετικά για το εν λόγω ζήτημα, επιλύοντας αυτό σύμφωνα με την ερμηνεία της προαναφερόμενης απόφασης του ΔΕΚ, δεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και συνεπώς πρέπει ν' απορριφθεί ο σχετικός περί του αντιθέτου λόγος της έφεσης ως αβάσιμος.

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα.

Ετσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος Ν 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας.

Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποιήσεως και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή

εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων.

Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφ' ετέρου των παραγωγών.

Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή.

Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του.

Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν.

Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο.

Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν 2121/1993 και Ν 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της.

Ομως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6.2.2003 (βλ. Αρμ 2003,1699), αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης), με

αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της Οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών».

Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της ευλόγου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσεως στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δικαιωμάτων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής όπου βρίσκεται, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί (εάν δηλαδή πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα (από άποψη χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανοήσεως της ελληνικής γλώσσας) παρακολουθήσεως ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέσεως αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσεως, από τους πελάτες τους, έργων προστατευομένων από το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ίδιου ή άλλου δικαστηρίου για ξενοδοχεία ανάλογης κατηγορίας και θέσεως.

Εξάλλου, κατά τα άρθρα 340 και 341 παρ. 1 ΑΚ, ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, αν όμως για την εκπλήρωση παροχής συμφωνήθηκε ή κατά μείζονα λόγο από το νόμο τάσσεται ορισμένη (δήλη) ημέρα, ο οφειλέτης γίνεται υπερήμερος με μόνη την παρέλευση της ημέρας αυτής και κατά το άρθρο 345 εδ. α ΑΚ όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία (βλ. ΑΠ 1427/2008 ΝοΒ 57,1406).

Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 346 ΑΚ, ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής, και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, ατότου επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Ως αγωγή, η επίδοση της οποίας συνεπάγεται την υποχρέωση καταβολής τόκων, κατά το άρθρο 346 ΑΚ νοείται αυτή που περιλαμβάνει καταψηφιστικό αίτημα (βλ. ΑΠ 1174/2001 ΕλλΔνη 43,382).

Όταν το δικαστήριο: α) δεχόμενο την αγωγή του Οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, καθορίζει την οφειλόμενη προς τα μέλη του εύλογη αμοιβή στο ίδιο ποσό με εκείνο του συνταχθέντος και

δημοσιευθέντος από αυτόν αμοιβολογίου, θεωρώντας ότι το ποσό τούτο, το οποίο και ζητείται με την αγωγή του οργανισμού, συνιστά πράγματι την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή που οφείλεται προς τα μέλη του, ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας και β) υποχρεώνει την εναγόμενη στην καταβολή της οριζόμενης αμοιβής, τότε στην περίπτωση αυτή η απόφαση του δικαστηρίου έχει καταψηφιστικό χαρακτήρα στο σύνολο της.

Ετσι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, ενόψει της υποχρέωσης του χρήστη υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας σε προκαταβολή της εύλογης αμοιβής πριν από κάθε χρήση τους, κατ' άρθρο 56 παρ. 2 εδ. β' του Ν 2121/1993, καθισταμένης, ληξιπρόθεσμης και απαιτητής της αντίστοιχης αξίωσης του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης από του χρόνου δημοσίευσης του από αυτόν καταρτισθέντος αμοιβολογίου και της από του χρόνου τούτου τεκμαιρόμενης γνώσης του εν λόγω αμοιβολογίου από το χρήστη, εφόσον βέβαια αυτός έκανε τελικά χρήση υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο τελευταίος οφείλει επί του ποσού της εύλογης αμοιβής τόκους μεν υπερημερίας από την επομένη της ημέρας που οχλήθηκε για την καταβολή της, δικονομικούς δε ή δικαστικούς τόκους, στην περίπτωση που δεν οχλήθηκε εξωδίκως, από την επομένη της επίδοσης της σχετικής αγωγής του δικαιουμένου σε είσπραξη της αμοιβής αυτής οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, επί της οποίας και η εκδοθείσα καταψηφιστική δικαστική απόφαση (βλ. άρθρα 340, 345 και 346 του ΑΚ).

Στην προκειμένη περίπτωση, από την ένορκη εξέταση του μάρτυρα ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, όλα ανεξαιρέτως τα νόμιμα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφα, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε για άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι Οργανισμοί Συλλογικής Διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους (που είναι όσον αφορά τον πρώτο ενάγοντα ηθοποιοί, όσον αφορά τον δεύτερο ενάγοντα μουσικοί, όσον αφορά τον τρίτο ενάγοντα τραγουδιστές-ερμηνευτές και όσον αφορά τον τέταρτο ενάγοντα παραγωγό υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας) η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους.

Οι παραπάνω Οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν, κατά τα άρθρα 54 έως 58 του Ν 2121/1993, η λειτουργία δε των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως υπ' αρ. ... αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, κατά τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω Νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσταγές του Νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των ως άνω οργανισμών αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους.

Οι ενάγοντες Οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο όνομα τους, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου ως άνω Νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας.

Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ήδη ως άνω τεσσάρων (4) κατηγοριών δικαιούχων τούτων (ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας), έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (...) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και, οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί ηθοποιοί, μουσικοί, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγό υλικών φορέων ήχου, για τη

χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή.

Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», που κυρώθηκε με τον Ν 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 του Ν 2054/1992), γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προελεύσεως μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξελίξεως και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας.

Η εναγομένη διατηρεί και εκμεταλλεύεται στην Αθήνα και επί της οδού ... αρ. ... ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο «.....», που διαθέτει δωμάτια και ανήκει στην κατηγορία των τεσσάρων (4) αστέρων. Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου, είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεοράσεως και έτσι παρέχεται

στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες τηλεοράσεως που έχουν εγκατασταθεί από την εναγομένη σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητέο δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια.

Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάγοντες οργανισμοί, μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2003, 2004, 2005 και 2006 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο.

Ενόψει αυτού και λαμβάνοντας υπόψη το μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη αυτά στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών, η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζόμενων και προστατευόμενων από τους ενάγοντες έργων ήταν ευρεία, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η εναγομένη, στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και για την επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, την έννοια του «κοινού», διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της.

Δηλαδή, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών πανελληνίας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως για διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεοράσεως για τη λήψη από τους πελάτες της των τηλεοπτικών σημάτων.

Είναι προφανές ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μεταδόσεως, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μια άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι ενάγοντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς για καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σε αυτό/Ετσι, η εναγομένη, χρήστης τηλεοπτικής μεταδόσεως, παρουσίασε αυτή χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο για εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών.

Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των εναγόντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από εκείνη για την οποία προορίζονταν η τηλεοπτική μετάδοση τους και αναμφισβήτητα θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων, κατά τα εκτεθέντα παραπάνω και σύμφωνα με την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν 2121/1993.

Επομένως, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των εναγόντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, που υπέχει αντίστοιχη υποχρέωση να την καταβάλει σε αυτούς. Εξάλλου, οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που έπρεπε να καταβάλουν οι ξενοδόχοι που χρησιμοποιούν τηλεοράσεις και ραδιόφωνα για την εκπομπή προγραμμάτων, ανάλογα με την κατηγορία των αστέρων στην οποία ανήκει το ξενοδοχείο, σε συνδυασμό με το κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου, το οποίο (αμοιβολόγιο) γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες και δη στις εφημερίδες «.....» στο φύλλο της 24.4.2003, «.....» στο φύλλο της 24.4.2003 και «.....» στο φύλλο της 24.4.2003. Το αμοιβολόγιο αυτό αποτελεί πρόταση για διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των μελών τους με τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που προβαίνουν, κατά τον προπεριγραφέντα τρόπο, σε παρουσίαση των έργων αυτών στο κοινό-πελάτες τους.

Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή, που σύμφωνα με το αμοιβολόγιο και για τα έτη 2003, 2004, 2005, 2006 και 2007 αξιώνονταν υπέρ των μελών των εναγόντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις τεσσάρων αστέρων για καθένα από τα ως άνω έτη ανέρχεται στο ποσό των 0,18 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο, ενώ για τις λοιπές κατηγορίες ξενοδοχείων, αυτή ήταν, κατ' ανάλογο μέτρο, αυξημένη ή μειωμένη. Οι ενάγοντες επιχείρησαν να διαπραγματευθούν με το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο, όπως και με την ήδη αντίδικο τους εναγομένη (βλ. την από 25.1.2007 εξώδικη δήλωση των εναγόντων, που επιδόθηκε στην εναγομένη με την υπ' αρ. 2557Γ/25.1.2007 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Χ.Τ.) και να προβάλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μελών των εναγόντων, πλην όμως οι προσπάθειες αυτές δεν τελεσφόρησαν.

Συνεπώς, συντρέχει νόμιμος λόγος για την καταβολή της εύλογης αμοιβής των μελών των εναγόντων Οργανισμών, για τον καθορισμό της οποίας θα ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο αφενός το γεγονός ότι κατά το έτος 2003 το ξενοδοχείο της εναγομένης λειτούργησε μόνο τους μήνες Οκτώβριο έως και Δεκέμβριο, αφετέρου το κατ' έτος ποσοστό πληρότητας του εν λόγω ξενοδοχείου, όπως αυτό

προκύπτει από την από 29.4.2008 βεβαίωση της εναγομένης.

Ειδικότερα, η αμοιβή των μελών των εναγόντων ανέρχεται για το έτος 2003 στο ποσό των (88 δωμάτια \times 0,18 \times 92 ημέρες \times 19,61% πληρότητα =) 238,14 ευρώ, για το έτος 2004 στο ποσό των 53 δωμάτια \times 0,18 \times 365 ημέρες \times 44,61% πληρότητα=) 2579,17 ευρώ, για το έτος 2005 στο ποσό των (88 δωμάτια \times 0,18 \times 365 ημέρες \times 57,47% πληρότητα=) 3.322,68 ευρώ, για το έτος 2006 στο ποσό των (88 δωμάτια \times 0,18 \times 365 ημέρες \times 64,49% πληρότητα=) 3.728,55 ευρώ, για το έτος 2007 στο ποσό των (88 δωμάτια \times 0,18 \times 365 ημέρες \times 79,74% πληρότητα=) 4.610,24 ευρώ, ήτοι για τα ως άνω έτη η αμοιβή των μελών των εναγόντων πρέπει να καθορισθεί στο συνολικό ποσό των 14.478,78 ευρώ.

Περαιτέρω, η εναγομένη, συμμορφούμενη στο διατακτικό της υπ` αρ. 141/2008 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που δίκασε, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, τη σχετική αίτηση των εναγόντων περί προσωρινού καθορισμού της ως άνω αμοιβής για τα έτη 2003-2006, κατέβαλε στους ενάγοντες το ποσό των 4.131,50 ευρώ κατά κεφάλαιο (βλ. σχετική απόδειξη), το οποίο πρέπει να αφαιρεθεί από το ως άνω οφειλόμενο ποσό για το ίδιο χρονικό διάστημα, δεκτού γενομένου ως βάσιμου του σχετικού ισχυρισμού της εναγομένης.

Επιπλέον, αποδείχθηκε ότι διά της ως άνω αιτήσεως, που επιδόθηκε στην εναγομένη στις 11.4.2007 (βλ. σχετική επισήμειωση της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Χ.Τ.), οι ενάγοντες όχλησαν αυτήν για το ως άνω οφειλόμενο ποσό μόνο ως προς τα έτη 2003-2006 και όχι και για το 2007.

Ενόψει αυτών, η οφειλόμενη από την εναγομένη, για τα έτη 2003-2007, εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες και δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, καθορίζεται στο ποσό των 238,14 ευρώ για το έτος 2003, στο ποσό των 2.579,17 ευρώ για το έτος 2004, στο ποσό των 3.322,68 ευρώ για το έτος 2005, στο ποσό των 3.728,55 ευρώ για το έτος 2006 και στο ποσό των 5.610,24 ευρώ για το έτος 2007, δηλαδή στο συνολικό ποσό των 14.478,78 ευρώ, και κατ` ακολουθία έχει υποχρέωση η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των (14.478,78-4.131,50)=10.347,28 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ επί του 1/2 του ποσού αυτού (εφόσον η αμοιβή, που αντιστοιχεί στα μέλη του πρώτου ενάγοντος και αντιστοιχεί στο 50% του οφειλόμενου ποσού, δεν υπόκειται σε ΦΠΑ) με το νόμιμο τόκο για το μεν ποσό των 5.737,04 (που αφορά στο οφειλόμενο για το χρονικό διάστημα 2003-2006 ποσό αφαιρούμενης της ως άνω μερικής καταβολής) από την επομένη της επιδόσεως της ως άνω αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, ήτοι από την 12.4.2007, για το δε λοιπό ποσό των 4.610,24 (που αφορά στο οφειλόμενο για το έτος 2007 ποσό) από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που κρίνοντας ότι η εναγομένη-εκκαλούσα στα πλαίσια της επιχειρηματικής δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της στόχων και του οικονομικού της οφέλους κατέστησε προσιτά τηλεοπτικά τα αναφερόμενα στην αγωγή προγράμματα, στα οποία συμμετέχουν μέλη των εναγόντων (δικαιούχοι της εύλογης αμοιβής), στους πελάτες, οι οποίοι και συγκροτούν «το κοινό», χωρίς προηγούμενη λήψη άδειας για να προβεί στη δημόσια εκτέλεση των έργων αυτών: α) καθόρισε το ύψος της εύλογης αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγομένη, για την εκ μέρους της, κατά τα έτη 2003-2007 αναφερόμενη στο σκεπτικό εκμετάλλευση του ρεπερτορίου τους, στο ποσό των διακοσίων τριάντα οκτώ ευρώ και δέκα τεσσάρων λεπτών (238,14) για το έτος 2003, στο ποσό των δύο χιλιάδων πεντακοσίων εβδομήντα εννέα ευρώ και δέκα επτά λεπτών (2.579,17) για το έτος 2004, στο ποσό των τριών χιλιάδων τριακοσίων είκοσι δύο ευρώ και εξήντα οκτώ λεπτών (3.322,68) για το έτος 2005, στο ποσό των τριών χιλιάδων επτακοσίων είκοσι

οκτώ ευρώ και εξήντα οκτώ λεπτών (3.728,55) για το έτος 2006 και στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων δέκα ευρώ και είκοσι τεσσάρων λεπτών (4.610,24) ευρώ για το έτος 2007, ήτοι στο συνολικό ποσό των δέκα τεσσάρων χιλιάδων τετρακοσίων εβδομήντα οκτώ ευρώ και εβδομήντα οκτώ λεπτών (14.478,78), β) υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των δέκα χιλιάδων τριακοσίων σαράντα επτά ευρώ και είκοσι οκτώ λεπτών (10.347,28), επιπλέον του αναλογούντος ΦΠΑ επί του 1/2 του ποσού αυτού, με το νόμιμο τόκο για το μεν ποσό των πέντε χιλιάδων επτακοσίων τριάντα επτά ευρώ και τεσσάρων λεπτών (5.737,04) από την 12.4.2007, για το δε λοιπό ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων δέκα ευρώ και είκοσι τεσσάρων λεπτών (4.610,24) από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, δεν έσφαλε ως προς την ορθή εφαρμογή του νόμου και την εκτίμηση των αποδείξεων.

Σημειώνεται εδώ, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν παραπάνω στη μείζονα σκέψη, ότι εφόσον η ένδικη αγωγή είχε καταψηφιστικό χαρακτήρα περιλαμβάνοντας αίτημα της αποδόσεως της κατά τα άνω αναφερόμενης αμοιβής, ορθώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο επιδίκασε τόκους επί μεν του ποσού των πέντε χιλιάδων επτακοσίων τριάντα επτά ευρώ και τεσσάρων λεπτών (5.737,04) από την 12.4.2007, επί δε του λοιπού ποσού των τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων δέκα ευρώ και είκοσι τεσσάρων λεπτών (4.610,24) από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

Ενόψει αυτών, πρέπει ν` απορριφθεί η ένδικη έφεση από ουσιαστική άποψη.

Τέλος, πρέπει λόγω της ήττας της παραπάνω εκκαλούσας-εναγομένης να επιβληθούν σε βάρος της τα δικαστικά έξοδα των εφεσίβλητων-εναγόντων για τον δεύτερο αυτό βαθμό δικαιοδοσίας (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

[Απορρίπτει την έφεση].